

говците се оплакали на Симеона. Понеже съ прѣнасянето на българския пазаръ отъ Цариградъ българитѣ имали не само материални щети, но изгубвали и влиянието, което имали до тогава въ византийската столица, Симеонъ протестираше прѣдъ византийския императоръ, но послѣдниятъ не му далъ никакво удовлетворение. Това развързало ржцѣтъ на Симеона и той нахлулъ незабавно въ 894 г. въ владѣнията на империята, които били тогава беззащитни, защото всичката византийска войска била отправена въ Азия противъ арабитѣ. За да спре нахлуването на българитѣ, императорътъ събралъ каквато войска можалъ въ столицата и я изпратилъ заедно съ гвардията си, която се състояла отъ наемници хазари; обаче въ станалото къмъ Одринъ сражение византийцитѣ били съвършено разбити и повечето отъ наемниците плѣнени. Симеонъ заповѣдалъ да обезносятъ хазаритѣ и ги изпратилъ така на императора за срамъ на ромеитѣ и, като откаралъ 120,000 плѣнници отъ мирното население, върналъ се въ България.

За да отвлѣче вниманието на Симеона отъ империята, както и за да си отмъсти на българитѣ и да ги застави да заживѣятъ отново мирно съ Византия, императорътъ прибѣгналъ до помощта на маджаритѣ, които живѣли въ Бесарабия и Молдова. Като скитнишки народъ, който търсѣлъ само случай да се награби и обогати на чужда смѣтка, маджаритѣ, слѣдъ като получили богати подаръци, съгласили се да прѣминатъ съ византийска флота Дунава и да нападнатъ на Симеона, а за гаранция на това дали заложници на византийцитѣ. Като се осигурили и отъ страна на българскитѣ съюзници, франкитѣ, че не ще попрѣчатъ на маджарското нахлуване въ България, византийцитѣ започнали нападенията въ началото на 895 г. Тѣ изпратили флотата си въ устието на Дунава да прѣхвърли маджаритѣ, а сухопѣтната имъ войска потеглила за българската граница подъ началството на най-добрия полководецъ Никифора Фока. Симеонъ билъ измаменъ. Като смѣталъ, че ще има работа само съ византийската войска, той слѣзълъ на границата, обаче въ това врѣме се за-